

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 164

15 cèntims

20 juny de 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CAMEROS, 3 (Passatge Orfeó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉFON 1114

L'EIXUT

Uns que necessiten molta aigua i no en demanen.

El problema dels lloguers

Les solucions interines, característica dels nostres governs

La manca de coneixement i d'orientació sobre els problemes, cada vegada més complicats, que la moderna organització de l'Estat va presentant, és un grandíssim defecte. Però la manca de decisió en mèrits de la qual aquests mateixos problemes s'eternitzen, i resten sempre en un estat interí, és potser defecte més gran encara.

I a Espanya diríeu que constitueix una especialitat de la nostra política això que els problemes s'envesteixin quan les circumstàncies així imperiosament ho exigeixen (no abans, ja que el sentit de previsió no és pas la nostra característica, es plantegin (i ben plantejats de vegades) se n'atenuïn les conseqüències donant-los una solució interina, i s'eternitzen en l'estat en què es troben a partir d'aquest moment.

Si obriem les planes d'un diccionari legislatiu trobaríem que són a centenars les disposicions interines (alguna tan important com el propi Reglament de la llei de Registre Civil, com el Reglament del Registre Mercantil fins fa poc, etc.) que omplen les planes de nostra *Gaceta* sense altre objecte que donar una sortida a l'angúnia del moment, i que després resten així, en una interinitat perennal i estantissa. Sembla com si aquí una cosa del Poder per a ésser bona i permanent hagués d'ésser interina i prou.

Això té una explicació en la nostra peresa mental. L'investir un problema front a front suposa un estudi acurat del mateix; vèncer dificultats a voltes no petites i resistències d'interessos creats; dibuixar les línies generals de la solució del problema que revesteixin certa consistència perquè el temps no les esborri fàcilment i a base d'elles l'anecdòtic del problema pugui trobar solució en l'esdevenidor. I això és fort per a nosaltres que som perososos d'intel·ligència, flacs de voluntat. Per això preferim plantejar el problema sense enfondir-lo gaire, donar solució a les primeres i més urgents necessitats per ells creades, i deixar la resta pels que vindran...

Ara aquí teniu, per exemple, aquesta qüestió dels lloguers que tant i tant preocupa a moltes classes socials, especialment a la classe mitja i obrera. Fa molts anys que s'ha vingut dient i afirmant que el problema no es resol més que facilitant la construcció de cases a bon preu, i que en els grans nuclis de població les cases a bon preu no ho podien ésser més que en les rodalies i que, per tant, el problema de la baratura de l'habitació era principalment problema de transport, de facilitat de transports urbans.

Això ho sabem, això fa anys que ho repetim. Doncs, bé; en lloc d'investir aquest problema en la seva plenitud, hem preferit de moment anar a l'anecdòtic i regular, el contracte de lloguer mitjançant un R. D. del Sr. Bugallal, que deroga tots els preceptes del Codi Civil referents a la matèria, això sí, prometent que el problema seria sotmès a un estudi rigorós i resolt de seguida. Aquest Decret fou per un any. Després fou prorrogat un any més; a darrers de desembre últim, mitjançant un altre Decret de 13 d'aquell mes, el R. D. fou encara prorrogat per mig any; i ara, a darrers de juny, a punt de finir aquell mig any, el R. D. haurà d'ésser prorrogat una vegada més perquè així la necessitat ho exigeix i perquè en realitat el problema resta en peu sense que ningú sàpiga que ni tan sols s'ha posat fil a l'agulla per a resoldre'l seriosament, tal com aquestes coses es resolen.

I els llogaters criden perquè temen per la seva tranquil·litat i per la manca d'habitació; i criden els propietaris perquè el R. D. és fortament atemptatori al lliure ús de llurs finques urbanes; i criden els comerciants perquè el lloc en el qual tenen instal·lat el comerç és per ells quasi bé la seva vida, etc. I aquesta cridòria fou la mateixa que s'aixecà el desembre darrer, i la mateixa que probablement s'aixecarà a darrers de desembre que vé si el R. D. resta una vegada més prorrogat per mig any, sols per mig anyet més...

Senyor, doneu-nos el sentit de la previsió que arreu del món constitueix la característica dels governants!

Mots del dissabte

Leviathan

Quina fantasma he vist, Déu meu, quina ombra sinistra! L'excel·lent manual d'Història Sumària de l'Església, per l'Abbé Louis Saltet, de Toulouse, en la seva abundantíssima il·lustració reproduceix, en parlant de les heretgies posteriors al Protestantisme, un document d'època. És un dibuix, i l'artista divulgador ha estrafet a consciència l'original antic, i ha fet molt bé, car la figura autèntica no em seria permès descriure-la. Representa aquest dibuix reformat, un paisatge amb una ciutat murallada, amb castells, cases, esglésies. Fora murs, els conreus i poblats d'una comarca florida. Tanquen l'horitzó rialleres muntanyes... dessobre de les quals sorgeix — quina fantasma he vist, Déu meu! — sorgeix un gegant espaventable, tot vestit d'armadura, calada la visera, i tapa tot el cel, i sa manopla dreta empenya una espasa gegantina i sa manopla esquerra empenya ço que és més terrible encara en mans de gegant: un bàcul de bisbe. Amb l'espasa i la crossa, fa damunt de la ciutat i dels camps un gestic de domini: Res no escapa al seu poder, del cos ni de l'ànima. Aquesta fantasma — la més esgarriofosa que la ment humana ha imaginat — és el Leviathan de Hobbes.

Leviathan, or the Matter, Forme and Power of A Commonwealth Ecclesiasticall and Civil, l'obra tènica de dret polític que escriu Thomas Hobbes de Malmesbury, trobà en ésser publicada, en 1651, un artista per a fer-ne una figura simbòlica, que anés al davant del llibre, com dient als que obrien l'infoli on era continguda amb lògica crua i dura tota la filosofia del despotisme: "Deixeu tota esperança, aquest llibre aboleix la llibertat humana".

"Leviathan, o la Matèria, Forma i Poder d'un Estat Eclesiàstic i Civil" és la doctrina "del poder absolut, fundat en l'èxit i en la força". Representa, segons els comentaris, una força colossal en la qual es concentren totes les energies humanes, que posseeix

i esgrimeix tant les armes religioses com les seculars, que disposa dels cossos per la força militar, i de les ànimes i les creències mitjançant l'autoritat sacerdotal. *Non est potestas super terram quae comparetur ei*, diu una llegenda, horrible aplicació d'un verset de la Sagrada Escripura, coronant el cap del monstre.

Es serveix el monstre polític imaginat per Hobbes, de l'espasa com a bàcul i del bàcul com a espasa, perquè ni un reconet d'ànima dels súbdits sigui lliure de la intervenció de l'Estat. Horrible somni, que en mants països i en anys històrics ha pogut ésser cosa real! El bé i el mal depenen de l'Estat, en aquesta teoria jurídica, grata als tirans de tots els temps i de totes les escoles. L'Església, a l'Estat es subordina, i no hi ha més religió veritable sinó la que Leviathan reconeix, i sols és veritable perquè la reconeix.

No hi ha més ètica ni moral, més dret ni justícia, més religió ni més veritat que la voluntat del monstre. "Hobbes estableix una equació perfecta entre la llei i la voluntat arbitrària, la força i el dret. Tot poder, en conseqüència, és legítim, en quant és fort, o en quant és poder."

I aquesta teoria fou cogitada pel preceptor d'un príncep, i publicada en llibre dedicat al mateix príncep! I quants prínceps ho hauran llegit, des del segle XVII! Res, allò de les teories de la passada centúria, que dèiem l'altra setmana.

Ave, o Església Catòlica, mare santa de llibertat. No hi ha contra d'ella Leviathans que valguin. Es debades que el monstre vulgui pendre-li el bàcul, per entrar dins de les ànimes dels seus fills, per a dominar ànimes, cors i consciències. L'Església no se'l deixa pendre, i si per força li arrabassen, fa la senyal de la Creu, i a Leviathan li cau la crossa... i l'espasa.

Ave, o Església Catòlica, mare veritable dels teus fills. Jamai la veiérem clara com avui, la teva amorosa maternitat. Contra tu, Leviathan llença ses ires, perquè no el deixes fer, perquè no li deixes menjar carn d'ovella en tranquil·litat i pau. El cor, l'ànima, la consciència, la fe, la llibertat dels teus fills, el Jo, el redós més íntim, tot això tu ho defenses. Tu ens defenses, Església Santa, i mai no podrem agrair-te a bastança la teva maternal protecció de l'ànima i de la dignitat dels teus fills.

R. RUCABADO

Elogi de la Dignitat i de l'Honradesa

I

"Multi sunt vocati pauci vero electi". Molts són els cridats, però realment pocs els escolts. Quan hom es troba davant un conflicte entre el benestar i els deures de consciència sovint claudica sacrificant a la part innoble de l'home allò que més hauria de conservar: la dignitat.

La dignitat és la paraula sagrada que fa el miracle de l'heroisme. És la llàntia que illumina fredament la raó sense apassionar-la, però sí marcant-li la ruta del deure. És la cuirassa sagrada contra tota cosa bastarda i l'arma punxaguda que fereix als sense consciència, als embrutits de consciència, i als que porten una consciència manllevada.

Per la dignitat, l'heroisme té una fàcil explicació. Per la dignitat l'home enrobusteix el seu jo fins a convertir-se en atleta. Per la dignitat, la vídua i l'infant adopten un gest de gallardia, que passa amb una elegància immarcescible a l'eternitat.

Es impossible fer triomfar un ideal en un poble que perdi la seva dignitat. És impossible reivindicar cap llibertat civil en un poble sense ideals. És totalment impossible que passi un nom a la història sense un gest dignificador.

La dignitat, però, no és cosa inaccessible. És penyora de l'home i fins característica de l'ésser racional. Un home sense dignitat és pitjor que un brètol, és un delinqüent en estat embrionari. És un degenerat i un embrutit.

Quina pena, no obstant, sentim en veure'ns envoltats de tants homes que no porten en les seves parpelles la llum de la dignitat! Quina pena i quina dolor! Ells són el nostre estigma!

Aneu pels Tribunals i els homes sense dignitat els trobareu en legió. No ens referim pas als encarregats d'administrar justícia, no, sinó a aquells que demanen justícia. Ells, els egoistes, car en el fons tot home sense dignitat no és pas altra cosa que un superb egoista, jurant en fals abjuren i perjuren. Aneu pels carrers i els homes sense dignitat els trobareu en legió. Omplen les places i les cases que donen front als carrers i a les places. En botigues i en magatzems, en cases de perdició i en palaus aristocràtics, en oficines i en despatxos. A casa del metge i a casa l'advocat, en les fires i en els cafès, arreu, arreu.

La dignitat va essent arreconada. Uns diuen *els negocis són els negocis*, els altres criden *una cosa és la vida pública i l'altra la privada*.

Els d'allà gesticulen *la força és la raó*, els de més enllà dogmatitzen *la vida s'ha de passar agradable* i tot plegats coregen amb crits esgarrifosos la satànica màxima de *faci's el miracle, faci'l el diable*.

Déu meu, Déu meu. Doneu-nos seny per a conservar amb serenitat augusta la dignitat en tot lloc i en tot moment. Encara que servint aquesta excelsa virtut, els oprobis ens siguin momentani conhort, car dia vindrà en que Vós direu ple de dolcesa: "Veniu amb mi els qui patireu persecució per la Justícia". Car servir la dignitat, Senyor, és servir la Justícia, de la qual Vós sou el més ferm emparador.

II

Tothom és honrat mentre no es demostrï el contrari. Tothom té un límit en la seva honradesa. Aquest límit el marca la temptació. Per això l'home prudent fuig de la temptació. Per això l'home cristià en mig de la temptació invoca a Déu. Perquè la temptació no superi la seva força moral, que tant val dir com la seva honradesa.

He conegut homes honrats. Els uns ho han estat sempre. Altres, però, fins a una certa temptació. La cràpula, el joc, la cobdícia i la vanitat, quants estralls fan. Però també quants la covardia.

No es pot pas dir home honrat, al qui jura en fals.

No es pot pas dir home honrat al qui nega una firma.

No es pot pas dir home honrat al qui claudica un ideal per covardia.

L'home honrat és aquell qui guia els seus actes segons raó assenyada i es guarda de caure en el vici en qualsevol dels seus proteiformes aspectes.

L'home honrat és aquell qui defensa la veritat sempre i passi el que passi.

L'home honrat és aquell qui no claudica mai en els seus ideals.

Però també és divisa de l'home honrat la serenitat, car serenitat vol dir tant com claredat, apacibilitat d'esperit que resisteix a la torbació que solen ocasionar les passions o bé altres accidents.

L'home honrat en fi, és l'única esperança de la societat. Car no sols ciència, sinó honradesa, són les que marquen etapes en el progrés dels pobles.

FRANCESC MANICH YLLA

La Itàlia una

Cal recordar-la

Sense greuge de ningú i col·locats en el terreny purament històric, creiem del cas dir quelcom respecte a la formació d'aquest regne d'Itàlia que alguns escriptors catòlics, plens de bona fe i poc assabentats, sens dubte, d'aquest afer polític internacional del passat segle, donen com a cosa normal i quasi gloriosa.

El transcurs del temps i causes i fets secundaris que no són del cas, difumen les més tràgiques perspectives i sembla que absolen i convaliden les més sacrílegues iniquitats, però aquella realitat nefanda de la Porta Pia no pot esborrar-la sinó una altra realitat suficientment reparadora, i l'invicte principi del dret romà que "les coses clamen pel seu amo", aplicat al cas a què ens referim, continua en peu a despit de tot...

I en la formació de l'actual regne d'Itàlia, històricament considerada, hi ha una pila d'expoliacions polítiques, que no per ser-ho deixen d'ésser condemnables i dignes de perpètua protesta.

No volem enverinar qüestions ni ésser "més papistes que el Papa", com sol dir-se pels nostres contradictors per a desentendre's, amb una frase pintoresca, d'una polèmica que portada de bona fe resulta sempre aclaparadora pels que defensen aquesta formació violenta, iniqua, de la que s'anomenà fins fa poc entre

els catòlics l'*Itàlia una* (no el regne d'Itàlia), però cal fer constar que la protesta papal contra l'expoliació de què fou víctima l'Església de Déu en el gloriosíssim pontificat de Pius IX perdura amb la mateixa força que mig segle enrera. Tots els grans Papes que han ocupat en aquest espai de temps el solí pontifici han reproduït enèrgicament la protesta d'aquell Pontífex Màrtir de la Revolució i de la Maçoneria encarnades en els homes que portaren a cap la formació de la nova Itàlia, els noms dels quals no volem citar pel motiu que abans indicàrem.

Donar com a obra normal i àdhuc lloable el procés històric de la constitució de l'actual regne d'Itàlia, és un contra-furt, és una injustícia que no es pot cometre impunement mentre hi hagi catòlics de debò que estimin i confessin la veritat per damunt de tot i al Papa tant i més que al seu propi pare.

Per això ens ha semblat obligació de consciència d'escriure aquesta aclaració a fi que quedi en son lloc la veritat en aquest negre afer del segle XIX, el més negre, el més odiós i damnable de tots els afers inicis de què fou tan pròdig el paradoxal "segle de les llums" i dels fums.

J.

La crisi de l'habitació resolta...

Fa ben pocs dies que el Govern anglès ha fet votar pel Parlament les lleis per a construir 2.500.000 habitacions que allí manquen com manquen arreu del món.

Aquests anglesos són gent pràctica i no van pels terrats... a fer construir amb subvencions de mil pessetes per a donar estatge a tot ciutadà que desitgi viure decorosament.

Aquí (no voldria criticar, que criticant no se'n fan de cases) fa tretze anys que parlem de *cases barates*; de barates no en tenen res amb totes les condicions que la nostra llei exigeix (moltes de les quals podrien estalviar-se)

i fer-les sanitàries i un 30 per 100 més econòmiques.

I així havem arribat al punt actual, amb moltes lleis i 450 articles del novíssim Reglament, i amb tantes *cases barates* edificades a tot Espanya que amb relació a l'estranger podríem dir que una població qualsevol, la de Moulhouse per exemple, té més cases barates ella sola que no tenen totes plegades les ciutats i viles d'Espanya.

Anem a dir que a Moulhouse no fan com aquí les cases primer de paper. Allí les fan de totxos i bons materials.

Una vida corporativa finida

L'Institut de Reformes Socials, dissolt

Un R. D. del Directori Militar ha declarat dissolt l'Institut de Reformes Socials i ha encarregat les seves funcions a un nou organisme que es titularà Consell del Treball, a l'ensenyament que l'organisme passa del Ministeri de Governació al Ministeri del Treball.

Què cal pensar d'aquesta reforma?

* * *

Havia l'Institut donat els rendiments que de la seva organització i fins dels seus mitjans materials (ja que era una de les institucions excepcionalment ben dotades de l'Estat) calia esperar?

Segurament que aquesta pregunta obtindria una resposta ben distinta en un centre industrial com Barcelona i en un centre com Madrid. Aquí l'Institut era poc conegut i no gens apreciat. La seva posició, tan exclusivament doctrinal en unes poques qüestions en què aquí havia intervingut, l'allunyament del medi on es forgen i enrobusteixen els problemes del treball, la manca de representació que els d'aquí trobaven en aquell organisme, feren que l'Institut romangués molt allunyat de la nostra vida del treball. D'altra banda, el fet que sols els socialistes de la "Unión de Trabajadores" figuressin allí com a representants de la classe obrera (cadascun gairebé com abonats al càrrec) feia que els obrers d'aquí, que tan pocs contactes tenen amb aquells, no es sentissin tampoc dins l'Institut. En una paraula, aquí l'Institut era considerat com un organisme més, un de tants dependents del Ministeri de Governació on hi havia uns senyors que coneixien, potser, millor les solucions de França i de Bèlgica que la vida del treball nostrat. I per això en cap conflicte del treball (salvant rares excepcions), a la gent d'aquí no se li acudí mai de fer apel·lació a l'Institut. I en els darrers temps, la tal corporació servia només que com un somni pesat per als elements patronals donats certs projectes de llei que allí s'estudiaven i que portats aquí a la pràctica haurien representat un desastre més en la nostra legislació social.

En canvi, en altres esferes l'Institut era ben conceptuat. Un nucli de veritables intellectuals, homes d'estudi, hi havien establert llur centre

d'acció, i una magnífica biblioteca n'havia estat el complement naturalíssim. Professors, tècnics, escriptors de coses socials havien anat nodrint les files d'homes de la corporació i portat la mateixa a una altura i a un prestigi no acostumats en la nostra burocràcia estatal. Això sí; potser aquests mateixos intellectuals eren els qui restaven un xic allunyats de les realitats espanyoles, i potser oblidaven l'estadística dels fets socials de la terra per l'estudi acurat de la revista d'altres terres.

I és evident que mentre en les nostres terres la mort de l'Institut no serà sentida, a Madrid sí que ho serà. Ja el "Diario de Barcelona" de l'11 del corrent ha expressat ben clarament la primera opinió, mentre "El Debate" del 10 del mateix mes ha dit clarament el contrari.

* * *

La nova organització ve a oferir alguna garantia major que l'Institut?

Comencem per notar l'encert de portar aquest organisme al Ministeri del Treball i de confondre'l amb tots els problemes del treball. És que un problema social pot plantejar-se i desenrotllar-se allunyat del món del treball? És que aquest aïllament no ha portat precisament la mort per inutilitat de l'Institut de Reformes Socials?

Un problema social no es pot estudiar, ni planejar-ne les solucions, sense comptar amb els elements de la indústria i del comerç. El contrari és equivalent a fer tasca doctrinària i sense contacte amb la realitat.

Un altre encert està en aprofitar els elements tècnics de l'Institut, que ja hem dit que eren de primer ordre, sobretot posats en contacte amb la realitat.

En canvi trobem un xic massa complicada la nova organització del Ministeri del Treball i la trobem sobretot massa aïllada també de la realitat de la vida obrera i patronal. Una mica massa d'esperit burocràtic en l'organització; una mica massa poc d'esperit democràtic en la formació dels organismes que l'han d'omplir. De baix a dalt ens hauria agradat molt més i hauríem cregut en una nova vida que, ara

com ara, no veiem enlloc. Estructurar organismes centrals sense comptar amb una bona base local equival a dibuixar sobre l'arena de la burocràcia i prou.

* * *

I un altre fet ens desagrada de la nova reforma. És l'absorció d'un organisme amb vida autònoma, model de descentralització de serveis, en les malles del Poder central. Fins ara això, amb totes els seus defectes, havia estat

un progrés en la nostra organització administrativa. I fins en algun cas, com el de l'Institut Nacional de Previsió, el resultat és força bell. Per què ara, doncs, retrocedir en aquest camí?

La reforma s'imposava. Però respectant sobretot l'extrem indicat, el qual a nosaltres ens semblava el primer pas cap a una reforma indispensable en el teixit complex i fatigós de la nostra organització burocràtica central.

JOSEP M. GICH

De col·laboració

Per la unió dels catòlics

CATALUNYA SOCIAL, amb insistència lloable malda sovint per a la unió dels catòlics.

Aquest tema ha estat posat a discussió moltes vegades i tot ha quedat en bons propòsits.

I és sempre d'actualitat i demana constantment una solució amb urgència.

Però mai no li arriba l'hora. Per què?

Les causes són moltes, encara que no totes tinguin la mateixa eficiència, mes la principal entenc que és la dels interessos creats al voltant de la Religió, o la temença que aquesta sigui un obstacle al triomf d'un ideal polític.

Tothom vol portar l'aigua al seu molí i per tant cada u la deriva de la sèquia que deuria portar-la tota a la gran fàbrica que és l'Església.

Entenc, i que se'm perdoni la immodèstia si em sento definidor, que tot el que no sigui una actuació ferma i decidida vers l'Església, el catolicisme exclusivament, sense fer cas de l'oposició que els interessos creats hi facin, és temps perdut.

I a aquest fi, i comptant per endavant amb la gràcia de Déu, que és el principal, cal fer una crida a tots els catòlics de bona voluntat, per tal que s'avinguin a una acció de conjunt en tot ço que a la Religió pertanyi, sots la direcció del Papa i dels Prelats, prescindint en abso-

lut de tota idea política que pot i deu professar-se i defensar-se en tot allò que no afecti directament la Religió o no estigui en oposició permanent o accidental amb els seus interessos.

Això implicaria la fundació d'un gran diari netament catòlic, sotmès a la censura eclesiàstica des del títol al peu d'impremta, exercida, no per un censor, sinó per un cos de censors que depenguessin en tot i absolutament dels Prelats.

Per a la fundació d'aquest diari s'hauria de constituir una societat anònima, les accions de la qual fossin de diverses sèries, d'un, cinc, deu, vint, etc., fins a cent o més duros, donant totes les facilitats per als desemborsos i obrint la subscripció a totes les parròquies i cases religioses.

Així els qui fórem subscriptors tindríem un interès especial a propagar i difondre el diari, que s'hauria de procurar que fos més atractiu que tots els altres que es rebin a la regió, per tal que tothom s'aficionés a la seva lectura i fos el vehicle del sentiment de solidaritat necessària entre els catòlics.

Si no prescindim de mires partidistes i no establim un mitjà constant tangible, si així pot dir-se, de coincidència, la unió dels catòlics no vindrà mai per molt que la cridem.

El Congrés de la Premsa catòlica

Crec que ha arribat el moment de parlar amb tota sinceritat. Les ficcions no poden continuar. Fariem un gran servei a la causa catòlica, si tinguéssim el valor de dir sempre la veritat. Vaig a fer algunes consideracions sota la meua exclusiva responsabilitat.

Torno de la ciutat imperial de Toledo completament decepcionat. Diguem-ho d'una vegada: el Congrés Nacional de la Premsa catòlica ha estat un veritable fracàs. Si totes les coses que es deien en privat s'haguessin dit en públic, el Congrés s'hauria clausurat sorollosament. Les lluites internes l'han fet fracassar.

Però és que en realitat es captenia el Congrés dels interessos de la premsa catòlica espanyola? No; el que volen els seus organitzadors és que ragin diners de totes les fonts d'Espanya per a consolidar la premsa de Madrid i repartir-se algunes prebendes entre els elements més significats.

En una de les seccions es va proposar crear una revista nacional per a infants; una revista femenina, una revista gràfica i un gran diari també gràfic. Totes aquestes publicacions sortirien, naturalment, a Madrid.

Un senyor de Tarazona proposà que la premsa catòlica "la vendiesen los jóvenes de la juventud católica y que los aristócratas diesen el ejemplo". Un altre digué que en comptes de publicar la pàgina esportiva, s'haurien de publicar "los hechos más brillantes de nuestra historia".

El que ens va fer més gràcia fou la idea meravellosa d'un senyor ponent, de publicar un gran diari amb els diners de tots els catòlics espanyols.

Amb un desconeixement tan gran de la realitat, com volen que es faci obra pràctica? Hi ha senyors que creuen que un catòlic és un ser abstracte o un ser fantàstic que viu a la lluna. Un diari per tots els catòlics! Voleu una ingenuïtat més gran! El catolicisme ha d'ésser el nexa que ens ha d'unir a tots, però el catòlic pot tenir un concepte particular de les coses opinables. És que tots els catòlics tenen la mateixa ideologia? Si dintre del catolicisme hi ha un mosaic ideològic, com és possible que tots puguin sostenir el mateix diari?

Es necessari, doncs, que cada matís i cada sector tingui el seu diari. Un catòlic no es un autòmata, sino un home de carn i ossos

que té ideals i té passions. Els que ens volen imposar un programa únic tenen un pobre concepte del catolicisme. És que un catòlic no pot ésser tradicionalista, regionalista, unitari, monàrquic i àdhuc republicà? Com voleu, doncs, que tots aquests elements heterogenis puguin formar un sol bloc?

A Catalunya, a Aragó, als pobles del Nord, a València i a altres indrets d'Espanya, es sostenen revistes i diaris a forç de grans sacrificis, i els de Madrid voldrien que els donessin els diners que nosaltres necessitem per a sostenir les nostres obres.

Tothom sap les notícies tendencioses que surten de Premsa Associada. El senyor Sanz de Barés oblida moltes vegades que és un director d'una empresa sostinguda per tots els catòlics d'Espanya. Com podem veure funcionar amb simpatia un organisme que ha escampat arreu d'Espanya notícies falses i tendencioses contra els nostres homes i les nostres coses?

La nostra premsa l'hem de salvar nosaltres, i no hem d'esperar que la salvin els altres.

El senyor Herrera, director de "El Debate", donà una conferència explicant com es fa un diari. El senyor Herrera, ens va descobrir el Mediterrani. Entre els oients hi havien directors de diaris més ben fets que "El Debate", i, no obstant, amb una gran modèstia els explicava les interioritats d'un diari.

L'organització també fou molt deficient. Alguns congressistes per a trobar allotjament varen haver de recórrer tota la ciutat de Toledo. El dia abans varen arribar tres mil joves per a pendre part a les oposicions d'ingrés a la Acadèmia d'Infanteria, i, com és natural, estaven totes les habitacions ocupades.

El més sensible és que hem perdut el temps. El Dr. Reig volia, naturalment, que sortís del Congrés conclusions pràctiques favorables a la premsa catòlica, però s'han imposat com sempre les petites passions i les mesquineses.

La premsa catòlica seguirà fent la viu-viu, i els diaris neutres que creuen únicament amb el seu propi esforç, aconseguiran difondre's cada dia més i exercir damunt de nosaltres una injusta hegemonia.

J. CIVERA I SORMANI

UN MEMORÀNDUM

ELS PLANYS DEL JAPÓ

Ja fa anys que es veu venir una guerra entre el Japó i els Estats Units. Entre els dos pobles regna poca cordialitat. El japonès pertany a una raça forta que no vol perdre la seva personalitat. Heu's aquí l'origen de l'antipatia dels ianquis. Els estrangers d'altres pobles van als Estats Units i al cap de poc temps han estat assimilats i absorbits. Els japonesos, però, no es deixen absorbir. Formen grans nuclis i segueixen els mateixos costums del Japó. Adhuc sostenen diaris molt importants escrits en llengua japonesa. Aquest desig de mantenir-se fidels a la seva terra, molesta als nord-americans.

El japonès és astut i home de molt enginy. No es deixa enlluernar per la civilització d'altres races.

Els Estats Units volen tancar les portes als japonesos i aquesta resolució ha exasperat els patriotes d'aquella nació. S'han celebrat actes molt importants de protesta i el poble ha recorregut els carrers demanant la derogació del projecte d'immigració per considerar-lo injust i humiliant.

El Govern ha lliurat als Estats Units, per conducte del seu ambaixador, un extens memorandum. Heu's aquí els principals paràgrafs:

Després d'haver constatat que "les disputes entre nacions, encara que estiguin basades en qüestions purament econòmiques, són contràries als principis de la justícia i l'equitat, damunt de les quals les relacions entre nacions cal que reposin en forma definitiva", el Memoràndum declara que el Govern nord-americà ha condemnat sempre aquesta pràctica i ha denunciat en 1912 el tractat amb Rússia, "per a protestar contra el tractament injust i desigual reservat en aquest país als estrangers de una raça determinada." No obstant, les noves disposicions nord-americanes contenen una injustícia idèntica.

"El reglament de 1924 sobre l'emigració, considerat a la llum de la interpretació de naturalització pel Tribunal Suprem — afegeix el Memoràndum — ha establert clarament la regla que l'admissió dels estrangers als Estats Units reposa, no damunt de llurs mèrits personals, sinó en la diferència de llur raça.

En particular, sembla que aquesta distinció de races en el Reglament va dirigida especial-

ment contra els japonesos, ja que n'estan exceptuats gents d'altres races asiàtiques per actes legislatius separats i anteriors, segons es dedueix de la lletra feta pública del secretari d'Estat, datada el 8 de febrer de 1924, i adreçada al president del Comitè d'immigració i de naturalització de la Cambra dels Representants.

Ha estat afirmat moltes vegades per a defensar aquestes mesures d'injustícia dels Estats Units, que les gents de raça japonesa no són assimilables a la vida i als ideals nord-americans. No obstant, cal observar en primer terme que no es pot esperar de gaires immigrants estrangers que s'assimilïn a llur nou ambient a la primera generació. La immigració japonesa als Estats Units no data sinó dels darrers anys del segle XIX, i el període de temps transcorregut és massa curt per a poder deduir-ne una opinió definitiva sobre les qualitats nadiues d'assimilació comparades amb les dels immigrants estrangers de les races classificades com aptes per adquirir el dret de ciutadania a Amèrica.

Pel que toca als tractats de comerç entre el Japó i els Estats Units, l'article del tractat de 1924 contenia una clàusula amb l'objecte següent: "Està ben entès que les estipulacions contingudes en aquest article i el precedent no han d'afectar de cap de les maneres les lleis, ordenances i reglament relatius al comerç, l'emigració dels treballadors, a la policia i la seguretat pública que estan en vigor o poden ésser adoptades en el temps a venir per l'un o l'altre dels dos països."

Quan el tractat fou revisat, en 1911, aquesta clàusula provisional fou treta del nou tractat, a instància del Govern del Japó, el qual conservà la regla general, assegurant la llibertat d'entrada de treball i de residència.

Procedint al canvi de les ratificacions del tractat revisat, el secretari d'Estat, en funcions, féu present a l'ambaixador del Japó, el 25 de febrer de 1911, que el consentiment del Senat a la ratificació del tractat, és donada amb aquesta interpretació que deu formar part integrant de l'instrument de ratificació que el tractat serà considerat com no abrogat o no afectant cap de les estipulacions de la decisió del Congrés, intitulada: "Resolució del 20 de febrer de 1907, per a regularitzar la immigració dels

estrangers als Estats Units”.

El Secretari d'Estat, en funcions aleshores, afegí: “Com que aquesta resolució s'aplica a la immigració dels estrangers de tots els països, i no fa distinció a favor de cap país, no pot ésser previst que el vostre Govern faci cap objecció a la interpretació així consignada a l'instrument de ratificació...”

Pel que toca a l'acord “Gentlemen's Agreement”, hom recordarà que estava destinat d'una part a proveir necessitats actuals de la situació, tal com les concep el Govern americà, en relació a la immigració japonesa i, d'altra part a preveure l'eventualitat que sigui feta als Estats Units una demanda a favor d'una exclusió estatutària que ofendria les legítimes susceptibilitats del poble japonès.

L'arranjament entrà en vigor en 1908. La seva eficàcia ha estat provada de fet. Les xifres donades en els “raports anyals del Comissari d'immigració als Estats Units demostren d'una manera autoritzada, que durant 15 anys, de 1908 a 1923, els japonesos, en excendent dels que en sortiren, no passen, en total, de 8.681, compresos no sols els emigrants de classe obrera, sinó els comerciants, els estudiants i altres que no eren ni treballadors ni immigrants, el nombre dels quals ha augmentat naturalment amb les relacions comercials, intel·lectuals i socials entre els dos països.

Fins en aquest punt limitat, si aquest nom de japonesos devia ésser causà de nosa per als Estats Units, el govern japonès ha declarat que estava disposat a revisar l'arranjament

actual per a limitar encara més la immigració. Desgraciadament, les inflexibles disposicions del nou reglament que testifiquen clarament una diferència de tracte respecte al Japó, li fan impossible empendre la continuació de l'empresa assumida sota els auspicis del Gentlemen's Agreement”.

Així un acord d'amical cooperació, obtingut després de llargues i completes discussions entre els governs japonès i americà, ha pogut ésser arruïnat sobtadament per una iniciativa legislativa dels Estats Units. L'observació pacient, lleial i afectuosa per part del Japó, durant més de setze anys, d'aquestes reglamentacions amb un esperit enterament desinteressat, en l'interès de les bones relacions entre els dos països, tot això sembla ara prodigat en va.”

El Memoràndum acaba:

“El govern japonès considera que té el deure de renovar amb aquesta nota la seva protesta solemne contra la clàusula injusta de la secció 13 C del reglament sobre la immigració de 1924, i de pregar al govern nord-americà que prengui totes les mesures possibles per abolir aquesta distinció.

Tinc, a més, la instrucció d'expressar la confiança que aquesta comunicació serà rebuda pel govern nord-americà amb el mateix esperit d'amistat i de franquesa que ha presidit la seva redacció.”

Déu vulgui que no tingui tristes conseqüències la tivantor de relacions entre el Japó i els Estats Units.

J. C.

Per la Premsa catòlica

DEMANEM:

Als homes que fumin, l'import d'un dia de les despeses esmerçades en fum;

que vagin al cine, l'import d'unes quantes localitats;

que vagin a altres espectacles, l'import d'una localitat;

que siguin socis d'alguna entitat recreativa, aristocràtica o no, l'import d'una mensualitat o quota;

que siguin subscriptors d'alguna publicació profana, la mateixa quantitat amb què afavoreixen aquesta premsa;

que siguin sindicats, l'import d'una quota sindical;

que siguin patrons, l'import d'un lloguer.

que freqüenten espectacles, l'import d'una entrada;

que llueixin joies de gran preu, l'import del segur d'aquestes joies.

UNA GRÀCIA DE CARITAT PER LA PREMSA

CATÒLICA

Els catòlics, homes o dones, que no afavoreixen la premsa catòlica, dient que no tenen mitjans per a sentir-se Mecenes, s'enganyen llastimosament. Tots poden suprimir quelcom de superflu, o carregar el pressupost del superflu.

MOLINS DE REI

A la magnífica sala d'actes de la Joventut Catòlica d'aquesta població, ha tingut lloc el passat diumenge, el Dia de la Premsa Catòlica, amb la col·laboració dels oradors de Barcelona, En Francesc Manich, Secretari d'Acció Popular i el Rvnd. Dr. Ricard Aragó, Pvre.

Presidiren les autoritats eclesiàstiques locals, i els membres de la Junta Directiva de l'entitat organitzadora.

En Francesc Manich començà el seu parlament invocant les grans figures del periodisme catòlic de Catalunya, que són Balmes, Llauder, Mañé i Flaquer, Torras i Bages i Maragall.

Glossà el significat de l'acte, del qual diu que és afirmació de voluntat per a la consecució dels supremes ideals de la civilització cristiana. Ço és, el triomf del bé damunt del mal, el resplendor de la veritat única sobre totes les ficcions i els errors.

Féu una crida als oients perquè ajudin la premsa catòlica, fent veure la importància que té avui aquesta arma, anomenada el cervell de la humanitat i que realment és qui crea l'opinió moderna. Ningú, digué, no pot deixar d'afavorir la premsa catòlica fonamentant-se en què defensa uns ideals polítics, econòmics o socials distints dels que particularment professa, car a Catalunya hi ha premsa catòlica adaptada a totes aquestes modalitats.

Fueteja no sols la premsa impia i immoral, sinó més encara els lectors i els recrimina tots els mals que ens assoten. Si a les empreses industrials que editen aquestes publicacions se'ls fes el buit, plegarien, però el cert és que molts catòlics hi col·laboren, entregant-los llurs diners.

Afavorir la premsa catòlica, és guerrear la contrària, la neutra que tot ho asfixia, la impia i la descaradament immoral. Premsa catòlica vol dir tant com premsa moral, premsa forjadora de caràcters, difusora de veritat, escola de bons costums, sanatori espiritual de les ànimes dissipades, enclusa d'accions heroiques, baluard de la fe i portaestendard de la veritat.

En finalitzar el seu parlament, el senyor Manich fou fortament aplaudit.

El doctor Aragó, popular a Catalunya sots el nom d'Ivon l'Escop, glossà unes afirmacions del senyor Manich, per a completar-les, ja que, digué, per molta importància que tingui la premsa, com a arma de l'Església, més encara en té la paraula viva.

Explica, amb fèrvides paraules, la missió de

la paraula en l'apostolat catòlic així com la de la premsa, lamentant-se que ell, amb motiu de desenrotllar el tema que se li ha assenyalat per a parlar en aquest acte, que no és altre que el dels estralls de la mala premsa, no pot compartir el to sanament optimista de l'orador que l'ha precedit.

Tots els Estats, diu, tenen cura de prevenir-nos totes les desgràcies i mals que afecten a les coses materials, però, per desgràcia, no prevenen amb igual zel les malvestats espirituals.

En bells paràgrafs, escalfats per l'emoció, explica la gènesi de les publicacions, per a fer ressaltar la importància enorme que aquestes tenen en la societat.

La magnífica conferència del doctor Aragó, abundosa de clara doctrina, i dita amb la unió característica de l'apòstol de la Lliga del Bon Mot, fou escoltada reverencialment per l'auditori, essent coronada per una forta ovació.

El Rector de la població, Mn. Josep Colom, pronuncià un parlament de gràcies, finint-se aquesta jornada social amb cançons amb gestos i danses populars catalanes, que executaren magníficament unes parelles de nens i nenes de l'esbart de la Joventut Catòlica.

Els Concursos de l'Institut de Sant Isidre

En el concurs celebrat per l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre per a premiar accions generoses de la classe pagesa, deguda a la institució de donya Maria de les Angúnies Valdòsola, han estat premiats, amb referència al tema primer ofert al masover, parcer o arrendatari que s'hagi afillat un orfe de pare i mare, d'una altra família pagesa, donant-li una educació basada en els principis religiosos i interessos agrícoles, adequada a la posició del productor: donya Magdalena Verdaguer, de Sant Andreu de Pruit; don Francesc Verdaguer, de Santa Maria de Corcó, i don Miquel Casas, de Badalona. I amb referència al tema segon ofert a l'agricultor que hagués socorregut a un altre de la mateixa classe lliurant-lo, com a la seva família, d'una situació anguniosa i facilitant-li la manera de poder continuar ocupant-se en les tasques del camp, ha obtingut premi don Josep Comulada, d'Alella.

Ve't aquí una obra, aqueixa dels concursos socials, molt ben adequada als nostres temps i d'una exemplaritat verament colpidora. Cal que es publiquin els seus fruits, i vulgui Déu que es multipliquin força aquests Concursos.

El que passa

ESPANYA ENDINS

Després de la política internacional, viscuda intensament pel Govern amb motiu de la visita de la cort del Quirinal a Espanya, Primo de Rivera vol dedicar-se de ferm a la política interior. Anuncia el seu pròxim viatge al Marroc que serà, i Déu ho faci, el principi i fi de l'última etapa de la guerra marroquina. Els pressupostos de l'Estat són examinats amb mires econòmiques radicals, segons diuen, però aquí no hi ha sang per a fer ço que s'ha fet a Anglaterra, a Austria, a França, a Alemanya, a Itàlia, a Portugal; nacions on la minva de despeses públiques s'ha portat a efecte amb vera crueltat. Els nous pressupostos seran deficientes com els anteriors si el Govern no té empenta suficient per a sobreposar-se a la influència dels interessos creats. I no ens referim pas a les consignacions de personal ni a capítols tan mermats com, per exemple, l'eclésiàstic i el diplomàtic, sinó a les mil corrupteles de l'antic règim que el règim nou no ha pogut corregir. Si tothom pagués el que deu pagar...

La vista del procés del general Berenguer no ha aconseguit apassionar els ànims. Un escepticisme aclaparador pesa sobre l'opinió. Demés, en els desastres africans hi han posat la mà tantíssimes persones! Qui és capaç d'escatir justament la culpa? Qui és prou entès i entenimentat per endevinar i aplicar clarament i deguda la pena?

Mentre el món polític es mou encara caòticament, amb més bons desigs que fets reals, importantíssims sectors socials treballen arduament per a la regeneració de la societat i el bé de les classes humils. Les Assemblees Missionals de San Sebastià i de Tarazona han posat de manifest els avenços insospitats fins ara de l'esperit de conquesta espiritual que va arborant de zel religiós els cors de moltíssims fidels, com si despertés en ells el record d'aquella immensa croada del segle setze que omplí les Amèriques de missioners i de temples.

Els Congressos d'obrers i obreres catòliques que acaben de clausurar-se amb èxits positius alguns d'ells, no cridaners, també demostren que batega una altra Espanya, plena de fe i de promeses que ja van tornant-se realitats...

ESPANYA ENFORA

Les Cambres franceses, convertides en una Convenció improvisada, derribaren il·legalment, despòticament, al President de la República, enlairant en son lloc el braç dret d'En Combes i verb de la maçoneria francesa: Doumergue.

No era aquest, certament, el candidat del bloc de les esquerres, i en no ésser-ho i per haver triomfat Doumergue, les esquerres, fidels a Painlevé, es creuen, de moment, derrotades. El vot de les dretes que, com a mal menor, ha donat el triomf a l'ex-president del Senat, el més rabiós laïcista sobrevivent de l'època de Waldeck-Rousseau i Combes, el pagaran car les dretes. Doumergue oficialrà de poder moderador més serenament que Painlevé, sens dubte, però tirarà més a fons... És un sectari implacable. Des de la presidència del Senat ha fet guerra insidiosa i efecacíssima contra la política de la unió sagrada de Poincaré i Millerand. A Doumergue es deuen totes les dificultats amb què ensopegaren els dos esmentats polítics, i ell féu impossible la preparació electoral que hauria lliurat el sufragi francès de l'esclavatge en què el servien les esquerres per mitjà dels prefectes i subprefectes i altres satèl·lits seus, a qui Poincaré no s'atreví a tocar per no ferir a l'actual president de la República francesa, amo absolut del Senat adés i ara.

Rieu-vos dels que diuen que les eleccions franceses són pures i lliures. La màxima electoral francesa fa més de vint-i-cinc anys que rau a mans de les esquerres. Solament la Guerra Gran pogué afluir un xic aquests lligams de servitud, però, obtinguda la pau, el sufragi ha tornat a ésser la joguina dels vells polítics que no han perdonat mai — maçons al cap i a la fi — a Millerand i a Poincaré l'agraïment que demostraren als elements catòlics pel seu superheroic comportament durant la tremenda crisi de la guerra, solucionada amb milions de morts i l'enrunament de la Hisenda nacional.

Ara tornarà França, a poc a poc, segurament, però d'una manera fatal, a la política combiana; el laïcisme tornarà a ésser l'ànima de la política interior francesa; l'odi a tot el que sigui catòlic serà el sentiment distintiu dels polítics governants.

D'ací i d'allà

"El Debate", que no és un diari polític, té per norma donar calor i vida a tots els moviments polítics que li semblen necessaris i favorables al resorgiment de la pàtria.

I per això un dia es féu ressò del tradicionalisme en la seva forma de mellisme, és a dir, branca del jaumisme separada de D. Jaume pel senyor Mella.

Altre dia, el Partit Popular fou el qui ompli de tinta elogiosa les seves columnes; i res no hi havia com el P. P. i en res més que en ell no calia posar esperances.

Ara, fa el mateix amb la "Unión Patriótica".

Respecte a la fecunditat dels dos primers moviments, la lliçó de la història és ben clara i ben recent. No cal repetir-la.

Veurem si l'èxit l'acompanya millor respecte al tercer.

A l'ex-republicà senyor Odon de Buen un dia li donaren aquella breva del Museu Oceanogràfic on peixà tota la família del catedràtic i flexible home de ciència.

.....

.....

.....

.....

El President del Directori ha dit que sortirà cap al Marroc el dia 1 de juliol.

L'objecte del viatge és l'estudi del problema marroquí.

Els caps dels partits polítics espanyols han expressat llur opinió sobre la darrera crisi presidencial de França. I la premsa ha publicat les seves declaracions.

.....

.....

Ja ens agraden, ja, les campanyes contra la immoralitat. I seria una manca de sinceritat no dir que les actuals autoritats de Barcelona han fet quelcom en el sentit de la moralitat pública.

Pensi's, però, que en matèries de moralitat la tasca ha d'ésser integral i constant si es vol que l'èxit es noti en tots els indrets.

Han sentit els lectors parlar d'aquell famós banquet ofert per l'Ajuntament de Barcelona

als Reis d'Itàlia? Diuen que va costar a 38 duros cobert.

Ja suposem que la sessió seria molt agradable per als regidors, i que pocs serien els que deurien faltar-hi.

El poble de Barcelona es sentí corprès davant aquesta assiduitat regidoril.

La nit de la festa marítima del Port plougé a bots i barrals.

No voliem aigua? Doncs allí la tinguérem per sobre i per sota.

Ha deixat d'existir l'Institut de Reformes Socials.

Ara sí que comencem a creure en la solució del problema de les cases barates.

A dos cents advocats del Col·legi de Barcelona els ha plogut una menor quantia de cinc centes pessetes d'honoraris cadascú. Els hi ha encarregat el Governador de Barcelona.

Després aquests senyors es queixaran de la manca de protecció de l'Estat.

Ja ens agrada que el Govern hagi concedit personalitat jurídica a les Universitats i Facultats per adquirir i administrar béns de tota mena que a les mateixes puguin ésser traspassats.

Sí, sí, la disposició era necessària.

Ara el que manca és que aquí entri l'esperit d'En Carnegie. Perquè, què en farem del dret d'adquirir si no hi ha qui deixi?

Carregats de drets, però amb la fam a la llengua.

.....

.....

.....

.....

El tinent d'alcalde senyor Tallada, cap de la secció de Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona, ens anuncia la supressió de l'impost d'inquilinat per a vint mil ciutadans de la capital.

Mercès, mercès, senyor Tallada. D'això se'n diu suprimir el *chocolate del loro*.

També ens diu que per part del personal s'ha fet una economia d'un milió de pessetes.

Però s'oblida d'indicar quin Ajuntament va començar a realitzar aquesta economia.

Noticiari

ESPANYA

Per a tractar del referent al vot femení en la nova llei electoral van reunint-se i estudiant els mitjans de fer-ho ben eficaç les diferents Comissions de la Lliga d'Acció Catòlica de la Dona. Amb el mateix objecte es reuneixen també, convocades per la direcció general, les Presidentes de les Associacions Catòliques femenines.

Es ja acord unànime insistir perquè s'inscriguin al cens electoral, totes les dones que tinguin dret a fer-ho, i sollicitar del Govern algunes modificacions, les quals semblen totes considerades fonamentals i molt justes.

Per a estudiar especialment tot el que es refereix al sufragi femení, la Lliga d'Acció Catòlica ha nomenat una Comissió la qual, degudament assessorada per persones competents, té al seu càrrec resoldre els dubtes i efectuar els treballs que es creguin necessaris pel recte exercici del dret electoral que acaba d'ésser concedit a la dona.

Es bo de fer constar que aquesta activitat és general a tot Espanya. A Madrid passa de 80.000 el nombre de dones que figuren en dit cens. Totes les entitats femenines catòliques s'ocupen d'aquest afer electoral del qual, tanmateix, depèn en bona part l'esdevenidor polític social d'Espanya.

—L'Institut d'Orientació Professional ha començat a repartir les lletres a les Escoles oficials de la ciutat a fi de saber quins són els joves que han d'abandonar l'Escola primària per a començar els aprenentatges o estudis secundaris i recomanar a llurs pares que utilitzin, abans de decidir-se per qualsevol d'aquells, els serveis d'orientació que l'Institut presta gratuïtament.

L'Institut recomana als pares i tutors dels joves que es trobin en un o altre cas, que acudin com més aviat millor a les seves oficines a fi d'evitar les aglomeracions de públic en demanda d'orientació professional que acostumen a tenir lloc els mesos d'estiu.

—La Junta de Protecció a la Infància, després de donar-se compte del moviment d'infants acollits per la Junta en les diverses institucions d'aquesta ciutat, i de l'estat general dels seus cabals, aprovà l'actuació de la Comissió Permanent, durant l'últim trimestre.

Nomenà per a constituir la Comissió Cen-

sora de Pel·lícules cinematogràfiques, de conformitat amb la R. O. de 3 de març d'aquest any; els vocals senyors En Francesc Puig i Alfonso; doctor Manuel Armengol; senyoreta Maria L. de Sagredo, En Ramon Jori Biscamps, N'Agustí Culilla Gil, reverend Josep Pedragosa, i En Rafel Claveria.

—L'"Acció Catòlica de la Dona, de Saragossa" organitzà una sèrie de Conferències per a obreres, que han obtingut molt d'èxit. Un dels seus efectes serà la coadjuvació de les entitats femenines aragoneses a l'enfortiment i progrés de la Confederació Nacional de Sindicats Catòlics Femenins.

—El Sindicat Catòlic ferroviari d'Espanya ha dirigit un manifest als obrers en què proposa que es demani al Govern que el descans dominical sigui amb sou, com qualsevol dia feiner.

—Amb gran lluïment tingué lloc la primera Comunió dels deixebles de les Escoles Catòliques per a fills d'obriers. Les de dia i les de nit amb domicili a Sans, carrer d'Olzinelles, celebraren la dita solemnitat a la pròpia parròquia rebent el pa dels àngels quaranta alumnes de la diürna, i quatre de la nocturna, tots ells de més de 11 anys. Les d'Horta, carrer de l'Aliança, la feren al bell altar de la Verge de Montserrat d'aquella església parròquial. Foren 35 els nous combregants.

OBRA NOVA

R. Rucabado

LA DEFENSA DE LA FAMÍLIA

Conferència

Opuscle de 32 pàgines amb coberta en paper de color

Preu: 0'50 ptes.

Pot demanar-se a l'administració de
CATALUNYA SOCIAL

Sumari: La defensa de la família.—La preparació a la família.— El matrimoni.—Els fills.—Progrés individual i perfecció familiar.— La renúncia.— Paraules d'En Maragall.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

Es el periòdic de més
circulació de Catalunya

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any 8 pessetes

Semestre 4

Surt els dissabtes

EL
GARATGE SPORT
=
TÀRREGA

Té posat a la disposició dels visitants del Pirineu Català un esplendí servei de turismes i òmnibus de lloguer a preus reduïdíssims, sols per facilitar excursions per conèixer les formoses comarques de les Centrals de Capdella i Sant Antoni i la xamosa Viella

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Catalunya Social

ADMINISTRACIÓ

Hores de caixa:

Matí, d'onze a una.-Tarda, de quatre a sis.

Per reclamacions i encàrrecs:

De vuit a una, i de tres a vuit.

Es molt convenient per a la bona marxa de CATALUNYA SOCIAL que els senyors subscriptors es posin al corrent de pagament. El mitjà és el giro postal.— *L'Administrador.*

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 187